

EL RAMAT

Un relat de: [E. VILADOMS](#)

Heus aquí que una vegada un reietó que governava fins on arribava l'ombra de la muntanya més alta del seu reialme va fer empresonar un pastor perquè el soroll dels esquellots de les ovelles l'havien desvetllat mentre feia la migdiada. Una llei prohibia destorbar el descans reial sota pena de presó. Sense ningú que les menés, les bèsties vagaren pasturant rostolls i conreus indiscriminadament; el reietó, aleshores, va manar confiscar-les. Una llei decretava que qualsevol animal esgarriat, fos de peu rodó fos de peu forcat, passava a formar part dels ramats reials. Al cap d'un temps, el pastor que ja no es podia anomenar així va acabar el captiveri i va anar a reclamar les seves ovelles. Però, tal com manava la llei, no podia recuperar-les si no era lliurant tres sous d'or per compensar tot el temps que havien estat alimentades i cuidades als reials estables. Desposseït com estava del seu únic mitjà de subsistència, no va tenir altre remei que fer de captaire. Parava la mà a la porta de l'església a l'hora de la sortida d'ofici i als porxos de la plaça, els dissabtes de mercat; en temps de collita es llogava de bracer. Però, el dia que va gosar demanar almoïna davant la capella del palau reial va ser novament arrestat. Les lleis del reialme només permetien mendicar a les vídues, als orfes i a les víctimes d'assalts.

Aleshores, el que ja no era ni pastor ni captaire va demanar audiència amb el reietó. Ell volia viure d'acord amb la legalitat sense molestar ningú ni morir-se de gana. Com ho podia fer?

Quan va haver exposat el seu cas al reietó que governava fins on arribava l'ombra de la muntanya més alta del seu reialme, aquest es mostrà magnànim: va permetre al bon home, dues vegades empresonat, recuperar la seva condició de pastor... tenint cura dels ramats reials.